

STEPHEN KING

újjászületés

A szüleim nem emeltek kifogást az ellen, hogy elmenjünk a lel-készlakba (külön-külön kellett megkérdeznem őket, mert nem álltak szóba egymással). Connie-t viszont nem volt könnyű meggyőzni, talán azért, mert magam sem voltam biztos a dologban. Mivel azonban megígértem a tiszteletesnek, nem adtam fel, inkább Claire segítségét is igénybe vettem. Ő sokkal jobban hitt az ima hatalmában, mint én, és megvolt a saját hatalma is, ami abból eredhetett, hogy ő volt az egyetlen lány. A négy Morton fivér közül csak a korban hozzá legközelebb álló Andy tudott ellenállni neki, amikor szempillarebegtetve kért valamit.

Hárman indultunk lefelé, átkeltünk a 9-es főúton, árnyékunk hosszúra nyúlt a felkelő telihold fényében. A karcsú, sötét hajú Con, aki abban az évben töltötte be a tizenhármat, Andytól örökölt, kifakult, kockás dzsekít viselt. Most is magával hozta a jegyzetfüzetét, amit most feltartott. Járás közben írt, így betűi szaggatottan sikerültek. „EZ HÜLYESÉG” – írta.

– Lehet – felelte Claire –, de legalább kapunk sütit. Mrs. Jacobsnál mindig van sütemény.

A sütemény mellé megkaptuk az ötéves Morrie-t is, aki már pizsamát viselt. Egyenesen Conhoz rohant és a karjaiba vetette magát. – Még mindig nem tudsz beszélni? – kérdezte.

Con megrázta a fejét.

– Apa majd helyrehoz – jelentette ki Morrie. – Egész délután dolgozott. – Ezután nővérem felé nyújtotta karjait. – Vigyél, Claire-cica, és adok egy puszit! – Claire nevetve vette el a kislánytól.

Jacobs tiszteletes a fészerben várt ránk. Kifakult farmernadrágot viselt pulóverrel. A sarokban hőszigetelő állt vörösen izzó fűtőszálakkal, de nem tudta felmelegíteni a helyiséget. Gondolom, a tiszteletes túlzottan lefoglalták bütykölni való szerkentyűi, és nem jutott eszébe alkalmassá tenni a műhelyét arra, hogy télen is dolgozzon benne. Az ideiglenesen képernyő nélküli tévét letakarta egy olyan pokróccal, mint amelyet a költöztetők használnak.

Jacobs átölelte és arcon csókolta Claire-t, majd kezét rázott Connal, aki utána felemelte a jegyzetfüzetét. GONDOLOM, MÉG TÖBB IMA – ez állt rajta.

Ezt kicsit udvariatlannak éreztem, és homlokráncolása alapján Claire is, de Jacobs csak mosolygott. – Lehet, hogy imádkozunk is, de először valami mást szeretnék kipróbálni. – Felém fordult. – Kit segít meg az Úr, Jamie?

– Aztat, aki segít magán.

– Nos, ez nyelvtanilag nem volt egészen helyes, de egyébként igen. – A műhelypadhoz ment, és amikor visszajött, valamit tartott a kezében – vagy vastag textilöv volt, vagy a világ legkisebb elektromos takarója. Egy vezeték lógott belőle, a végén kis műanyag doboz, rajta kapcsolóval. Jacobs megállt Con előtt, kezében az övvel, és komoly arccal nézett bátyámra. – Az elmúlt évben ezzel foglalkoztam hébe-hóba. Elektromos idegstimulátornak hívom.

– Az egyik találmánya – jegyeztem meg.

– Nem egészen az enyém. Már nagyon régen felfedezték, hogy az elektromosság képes enyhíteni a fájdalmat és stimulálni az idegeket. Krisztus születése előtt hatvan évvel egy római orvos, Scribonius Largus felfedezte, hogy a lábat és a lábfejet gyöttrő fájdalom enyhül, ha a beteg rálép egy elektromos angolnára.

– Ezt csak kitalálja! – nevetett fel Claire, Con azonban nem nevetett. Lenyűgözve nézte a textilövet.

– Egyáltalán nem – felelte Jacobs –, az enyém csak annyiban más, hogy kis elemekkel működik, ami viszont már az én találmányom. Elektromos angolnát nem könnyű fogni itt Maine közepén, és még nehezebb lehet valakinek a nyaka köré tekerni,

mert ez a tervem ezzel a házilag készült elektromos idegstimulátorral. Lehet, hogy dr. Renault-nak igaza volt a hangszálaidal kapcsolatban, Con. Talán nem szakadtak meg, csak be kell bikázni őket. Szívesen kipróbálom rajtad, de neked kell eldöntened, vállalod-e. Mit gondolsz?

Con bólintott, és a szemében megcsillant valami, amit rég nem láttam benne: a remény.

– Hogyhogy ezt sosem mutatta meg nekünk az Ifjúsági Közösség találkozóin? – kérdezte Claire, szinte vádlón.

Jacobsot váratlanul érte a kérdés, kicsit mintha kényelmetlenül is érintette volna. – Azt hiszem, nem tudtam kitalálni, hogyan tudnám összekötni egy keresztény tanítással. Mielőtt Jamie eljött hozzám délután, az járt a fejemben, hogy Al Knowles-on próbálom ki. Tudjátok, a sajnálatos balesete.

Mind bólintottunk. Emlékeztünk rá, hogy lenyeste az ujjait a krumpliválogató.

– Még mindig úgy érzi, hogy ott vannak az ujjai, és azt mondja, fáj neki. Az idegek károsodása miatt nem is nagyon tudja mozgatni azt a kezét. Mint mondtam, évek óta tudom, hogy az elektromosság segíthet hasonló esetekben. Úgy tűnik, Con, te leszel a kísérleti nyulam.

– Vagyis csak a szerencsén múlt, hogy épp kéznél van ez a szerkentyű? – kérdezte Claire. Nem értettem, miért olyan fontos ez, de annak tűnt. Legalábbis neki.

Jacobs helytelenítő pillantást vetett rá. – A „véletlen” és a „szerencse” olyan szavak, amelyet a kishitűek használnak Isten akaratára, Claire.

Nővérem elpirult és a cipőjére szegezte a tekintetét. Con eközben a jegyzetfüzetébe körmölt valamit, majd feltartotta. FÁJNI FOG?

– Nem hinném – felelte Jacobs. – Nagyon alacsony a feszültség. Szinte minimális. Kipróbáltam a karomon, rátekertem, mint a vérnyomásmérő mandzsettáját, és nem éreztem többet, mint amikor zsibbadás után megindul a lábamban a vérkeringés. Ha mégis fáj, csak emeld fel a kezed, és azonnal kikapcsolom. Most

ráteszem a torkodra. Rá fog simulni, de nem szorosan; könnyen fogsz levegőt venni. A kapocs műanyagból van, fémet nem használhattam ilyesmihez.

Ezzel Con nyaka köré tekerte az övet. Úgy nézett ki, mint egy vastag kötött sál. Con szeme tágra nyílt az ijedségtől, de amikor Jacobs megkérdezte, készen áll-e, bólintott. Éreztem, ahogy Claire keze megszorítja az enyémet. Hideg volt az érintése. Azt hittem, Jacobs imádkozni fog, hogy sikerrel járjon, és bizonyos értelemben tényleg imádkozott: lehajolt, hogy egyenesen Con szemébe nézhessen, és azt mondta:

– Számíts a csodára!

Con bólintott. Láttam, hogy hullámoz a textil a nyaka körül, ahogy nagyot nyel.

– Rendben. Akkor kezdjük.

Halk, zümmögő hangot hallottam, amikor Jacobs tiszteletes megnyomta a kapcsolót a dobozon. Con feje megrándult, majd a szája is rángatózni kezdett, először az egyik sarka, aztán a másik. Ujjai reszketni kezdtek, majd mindkét karja megrándult.

– Fáj? – kérdezte Jacobs, és mutatóujja egy pillanatra sem mozdult el a kapcsoló közeléből. – Ha fáj, emeld fel a kezed!

Con megrázta a fejét, aztán, olyan hangon, mintha kavicssal lenne tele a szája, megszólalt. – Nem... fáj. *Meleg.*

Claire és én döbbs pillantást váltottunk, a gondolat olyan erősen villant át köztünk, mint egy telepatikus üzenetváltás. *Tényleg hallottam?* Olyan erősen szorította a kezem, hogy már fáj, de nem törődtem vele. Amikor Jacobsra néztünk, láttuk, hogy mosolyog.

– Ne akarj beszélni! Még ne. Két percre még bekapcsolom az övet, mérni fogom az időt. Kivéve, ha fáj, akkor emeld fel a kezed és azonnal kikapcsolom.

Con nem emelte fel a kezét, bár ujjai továbbra is úgy reszkettek, mintha láthatatlan zongorán játszana, felső ajka párszor akaratlan grimaszra húzódott, és szemhéján apró remegések mentek végig. Egyszer meg is szólalt, azon a rekedtes, kavicsos hangon:

– Újra... tudok... *beszélni!*

– Hallgass! – szólt rá Jacobs szigorúan. Egyik ujját a kapcsoló fölé tartotta, készen arra, hogy bármikor kikapcsolhassa az áramot, közben tekintetét nem vette le az óra mozgó mutatójáról. Egy örökkévalóságnyinak tűnő idő után megnyomta a kapcsolót, és a halk zümmögés abbamaradt. Kikapcsolta a kapcsokat, és a fején áthúzva levette az övet Con nyakáról. Bátyám azonnal a torkához kapta a kezét. Kicsit kipirosodott a nyakán a bőr, de nem hiszem, hogy az elektromosságtól, valószínűleg inkább csak szoros volt az öv.

– Most, Con, szeretném, ha azt mondanád, hogy *Egy meggy-mag még még egy meggy-mag.*

– Egy meggy-mag – kezdte Con furcsa, reszelős hangon –, meg még egy meggy-mag. Köpnöm kell.

– Fáj a torkod?

– Nem, csak köpnöm kell.

Claire kinyitotta a fészert ajtaját, Con kihajolt, a torkát köszöri (olyan hangot adott ki, mint a rozsdás zsanérok), aztán akkora köpet távozott a szájából, mint egy ajtógomb. Visszafordult felénk, és masszírozni kezdte a torkát.

– Egy meggy-mag. – Még mindig nem úgy szólt a hangja, ahogy emlékeimben, de már tisztábban ejtette a szavakat, szinte már emberi hangon. Láttam, hogy könnyek szöknek a szemébe, majd végigcsordulnak az arcán. – Meg még egy meggy-mag.

– Mára ennyi elég – mondta Jacobs. – Menjünk be a házba, igyál egy jó nagy pohár vizet. Sok vizet kell innod, ma is és holnap is, amíg a hangod újra normális nem lesz. Megteszed?

– Igen.

– Ha hazaérsz, köszönhetsz a szüleidnek, de rögtön utána menj a szobádba, térdelj le, és köszönd meg az Úrnak, hogy visszaadta a hangodat. Megteszed?

Con hevesen bólogatni kezdett, és sírt, jobban, mint valaha életében. Nem egyedül – Claire és én is sírtunk. Egyedül Jacobs tiszteletesnek maradt száraz a szeme. Azt hiszem, túlságosan lenyűgözték a történetek ahhoz, hogy sírni tudjon.

Egyedül Patsy nem lepődött meg. Mikor bementünk a házba, megszorította Con karját, és tárgyilagosan annyit mondott: – Jól van, fiam.

Morrie megölelte a bátyámat, és ő viszonzta az ölelést, olyan hevesen, hogy a kisfiúnak kidülledt a szeme. Patsy vizet töltött egy pohárba a konyhai mosogatónál, és Con kiitta az egészet. Mikor megköszönte, már majdnem a megszokott hangján tette.

– Nagyon szívesen, Con. Most azonban itt az ideje, hogy Morrie aludni menjen, ti pedig hazamenjete. – Kézen fogva elindult Morrie-val a lépcső felé, és vissza sem fordulva hozzátette: – Szerintem a születek nagyon fognak örülni.

Ez nagyon visszafogott megfogalmazása volt annak, amit a szüleim éreztek.